

[Arne Christiansen.]

ingen dækning for den politik, de lægger op til eller søger at foregøgle den danske befolkning, og jeg finder også, at retsforbundets udenrigspolitiske ordførers forslag til en udenrigspolitik er lige så luftigt som hans viden om den otte år gamle eurogruppe.

I det, jeg har sagt her, ligger, at vi ikke kan stemme for nogen af de to ændringsforslag — jeg anbefaler at stemme dem ned. Der er intet fremkommet, som ændrer venstres positive holdning til hr. K. B. Andersens dagsordensforslag.

Stinus (RV):

Det radikale venstre er i almindelighed ikke tilhænger af at afslutte en debat med at vedtage en dagsorden. Vi synes, det er en uskik, fordi erfaringer fra tidligere debatter tydeligt har vist, at dagsordener som regel i højere grad tjener indenrigspolitiske, partitaktiske hensyn end rent saglige formål. At vi i folketinget bruger megen tid på spillfægeterier om dagsordener, forstås næppe af befolkningen.

Vi har imidlertid i dette tilfælde overvundet vore betænkeligheder, bl. a. fordi det kan være praktisk, at netop en udenrigspolitisk debat afsluttes med et eller andet, som slår fast, hvilken udenrigspolitik et flertal af folketingets medlemmer tilslutter sig. Fler-tallet af den radikale gruppes medlemmer vil således kunne stemme for det af hr. K. B. Andersen stillede dagsordensforslag.

Med enkelte undtagelser vil den radikale gruppes medlemmer afvise det af hr. Gert Petersen stillede ændringsforslag, ikke fordi vi ikke har sympati for afvikling af både dansk og alt andet militær, det har vi, men vi betragter hr. Gert Petersens forslag som værende helt uden realisme. Forhandlinger om styrkereduktioner, sikkerhed og samarbejde er jo i gang. Lad os i disse forhandlinger være med til at sikre resultater, som kan gøre en afvikling af militærvæsenet realistisk.

I direkte sammenhæng hermed betragter vi den sætning i det oprindelige af hr. K. B. Andersen stillede dagsordensforslag, hvori det hedder, at Danmark ikke betragter den atlantiske alliance som et mål i sig selv, som noget afgørende.

Jeg var meget glad for udenrigsministers positive udtalelse om Europarådet i

udenrigsministerens første indlæg, og jeg er enig med hr. Arne Christiansen og hr. Lasse Budtz i deres vurdering af Europarådet som et muligt instrument for samarbejde, også i forholdet til Østlandene og den tredje verden. Jeg skal på den baggrund give udtryk for håb om, at vi her i folketinget kan blive enige om at stille de nødvendige økonomiske midler til rådighed for den parlamentariske deltagelse i dette arbejde.

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, hvordan han forestiller sig samarbejdet i Europarådet udviklet: som et samarbejde mellem de otte og de ni eller som et samarbejde mellem de otte og et EF, som taler med én stemme? Hvis det sidste skulle blive udviklingen — hvad ét og andet måske kan tyde på — vil Europarådets muligheder som instrument for samarbejde nok blive stærkt reduceret.

Udenrigsministeren nævnede ligeledes i sit første indlæg i dag, at regeringen har besluttet at lade udenrigsministeriet udgive en serie pjecer med titlen „Danmark i Det europæiske Fællesskab“. Det var en interessant oplysning, og det er da muligt, at ideen er god. Efter det radikale venstres opfattelse er dette imidlertid et spørgsmål, som må tages op i folketingets markedsudvalg, inden nogen beslutning træffes. Vi må efter vores opfattelse i markedsudvalget drøfte det principielle, om sådanne pjecer skal udgives af udenrigsministeriet, og vi må også drøfte indholdet. Efter vor opfattelse er dette altså ikke et spørgsmål, hvori regeringen alene kan træffe beslutning.

Jeg vil i øvrigt også gerne i den forbindelse spørge udenrigsministeren, hvorfor man aldrig har taget skridt til at udgive pjecer om Danmark i FN, det FN, som dog i mange år var — og efter det radikale venstre opfattelse fortsat er — en hovedhjørnen i dansk udenrigspolitik.

Hr. Ib Christensen stillede det spørgsmål, hvordan det radikale venstre stiller sig til en ny folkeafstemning, såfremt England melder sig ud af EF. Jeg betragter dette spørgsmål som helt hypotetisk. Jeg regner ikke engelsk udmeldelse for at være en realistisk mulighed, i særdeleshed ikke på baggrund af den engelske udenrigsministers forsigtige udtalelser vedrørende Englands ønske om en genforhandling og på baggrund af, at Labour, til trods for at partiet har regerings-